

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 26. května 2020 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Renaty Gilové a soudců Mgr. Radka Adamuse a Mgr. Daniela Hřivňackého, **odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále a odvolání obžalovaného RNDr. Miroslava S., narozeného xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 23. 10. 2018, č. j. 4T 13/2017 - 501, a rozhodl

takto:

I.

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), písmeno d), písmeno e) trestního řádu se z podnětu odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále napadený rozsudek **zrušuje** v celém rozsahu a za podmínek ustanovení § 259 odstavec 3 písmeno a), písmeno b) trestního řádu se nově rozhoduje

takto:

Obžalovaný

RNDr. Miroslav S., narozený xxx v xxx, bytem xxx

je vinen, že

že dne 5. 6. 2015 v době od 09.00 hodin do 10.57 hodin v budově Okresního soudu v Bruntále u hlavního líčení v trestní věci týkající se dopravní nehody obžalovaného Jiřího H. zde vedené pod sp. zn. 3 T 185/2014, přestože byl řádně poučen podle § 106 trestního řádu a byl mu připomenut znalecký slib, interpretoval při svém výslechu jako znalec závěry ze svého znaleckého posudku z oboru silniční dopravy, který vypracoval dne 2. 4. 2015 pod č. 1137-09/2015 a poté předal Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová, v zast. Drahomíra Anlaufová

obžalovanému Jiřímu H. a ve své výpovědi se na něj odvolával,

přičemž znalecký posudek vypracoval vědomě jako neúplný, neboť jak bylo zjištěno na základě revizního znaleckého posudku, který vypracoval Ústav soudního inženýrství VUT v Brně, zapsaný v seznamu znaleckých ústavů oddílu II., nepoužil při vypracování znaleckého posudku všechny dostupné spisové materiály o posuzované dopravní nehodě, vycházel pouze z popisu události nastíněného obžalovaným, fotodokumentace Policie ČR a záznamů z hlavního líčení u soudu, kdy ve svých závěrech kategoricky uvedl, že cyklistka Renáta L. narazila do vozidla Audi řidiče Jiřího H. a nikoli naopak, přičemž z jeho posudku vyplynulo, že Renáta L. byla jedinou osobou, která mohla zabránit střetu, když u Jiřího H. žádné možnosti k odvrácení střetu neshledal, při analýze nehodového děje určil jedinou variantu střetu vozidel, ačkoli ani všechny dostupné materiály nebyly pro vyhodnocení průběhu dopravní nehody dostatečné a umožňovaly více variant řešení, ve svých závěrech nezmínil technicky přijatelné řešení, podle něhož Jiří H. narazil do cyklistky Renáty L., a dále neuvedl, že Jiří H. mohl zabránit střetu vozidel, pokud by jel více vpravo, čímž by získal lepší výhled doleva, a mohl tak přerušit najíždění do křižovatky,

tedy

jako znalec podal neúplný znalecký posudek a před soudem zamlčel okolnost, která má podstatný význam pro rozhodnutí,

čímž spáchal

přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku

a za to se odsuzuje

podle § 346 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **8 (osmi) měsíců**.

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku soud výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání **1 (jednoho) roku a 3 (tři) měsíců**.

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti soudního znalce v oboru doprava na dobu v trvání **2 (dvou) roků**.

II.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného RNDr. Miroslava S. **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová, v zast. Drahomíra Anlaufová

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 23. 10. 2018, č. j. 4T 13/2017 - 501 byl obžalovaný RNDr. Miroslav S. uznán vinným přečinem krivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (dále jen „TrZ“) pro skutek, že

„ že dne 5.6.2015 v době od 09.00 hodin do 10.57 hodin v budově Okresního soudu v Bruntále při hlavním líčení v trestní věci vedené pod sp.zn. 3 T 185/2014 proti obžalovanému Jiřímu H., přestože byl řádně poučen podle § 106 trestního řádu a byl mu připomenut znalecký slib, vypověděl při svém výslechu jako znalec závěry ze svého znaleckého posudku z oboru silniční dopravy vypracovaného dne 2.4.2015 v Havířově pod č. 1137-09/2015, a dále se v rámci své výpovědi na tento odvolával, přičemž jeho závěry byly vyhodnoceny odvolacím Krajským soudem v Ostravě dne 24.11.2015 pod čj. 6 To 486/2015-255 jako nejasné a neúplné, když zejména ve svých závěrech kategoricky uvedl, že cyklistka Renáta L. narazila do vozidla Audi Jiřího H. a nikoli naopak, přičemž z jeho posudku vyplynulo, že Renáta L. byla jedinou osobou, která mohla zabránit střetu, když u Jiřího H. žádné možnosti k odvrácení střetu neshledal, přestože však bylo na základě revizního znaleckého posudku, který vypracoval Ústav soudního inženýrství VUT v Brně, zapsaný v seznamu znaleckých ústavů oddílu II., zjištěno, že znalec RNDr. Miroslav S. nepoužil při vypracování svého znaleckého posudku všechny dostupné spisové materiály o předmětné dopravní nehodě, vycházel pouze z popisu události nastíněného obžalovaným, fotodokumentace Policie ČR a záznamů z hlavního líčení u soudu, dospěl k závěrům o rychlosti vozidel, analyzoval nehodový děj a určil jedinou variantu střetu vozidel, ačkoli ani všechny dostupné materiály nebyly pro vyhodnocení průběhu dopravní nehody dostatečné a umožňovaly více variant řešení, ve svých závěrech nezmiňoval technicky přijatelné řešení, podle něhož Jiří H. narazil do cyklistky Renáty L., a dále neuvedl, že Jiří H. mohl zabránit střetu vozidel, pokud by jel více vpravo, čímž by získal lepší výhled doleva, a mohl tak přerušit najíždění do křižovatky, v neposlední řadě pak na obrázku na straně 26 svého znaleckého posudku znázornil jízdní kolo čelně narážející do levého předního rohu vozidla Audi, ačkoli nejprve na straně 20 svého znaleckého posudku uvedl, že: „ z polohy oděrek na rámu kola vyplývá, že v okamžiku kolize se kolo nacházelo předním kolem před automobilem“, tedy z technického hlediska podle objektivně zjištěných stop nejprve uvedl jinou střetovou pozici, než jakou dále pro své výpočty, simulace a závěry uvažoval “.
2. Za to mu byl uložen podle § 346 odst. 2 TrZ trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců. Podle § 81 odst. 1 TrZ, § 82 odst. 1 TrZ soud výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 roků. Podle § 73 odst. 1, 3 TrZ soud obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti soudního znalce v oboru doprava na dobu v trvání 2 roků.
3. Proti tomuto rozsudku podali odvolání obžalovaný RNDr. S. bezprostředně po jeho vyhlášení (čl. 499, 531 - 536) a státní zástupce v zákonné lhůtě (čl. 523, 524 - 529).
4. Obžalovaný RNDr. S. odvolání směřoval do výroku o vině i do výroku o trestu. Namítl, že se úmyslného trestného činu nedopustil. Napadený rozsudek považuje za nepřesvědčivý a průběh trestního řízení za nezákonný a zmatečný. Policejní orgán při zahájení trestního stíhání nerespektoval, že trestní zákoník uvádí ve svých ustanoveních § 346 odst. 1 a § 346 odst. 2 dvě samostatné základní skutkové podstaty, které smíchal do jednoho skutku, který byl kvalifikován podle obou odstavců § 346 odst. 1 a 2 TrZ. Rozsudek považuje za nepřezkoumatelný.
5. Poukázal na ustanovení § 160 odst. 1 tr.ř. a namítl, že usnesení o zahájení jeho trestního stíhání porušuje právo na spravedlivý proces, neboť popis skutku neobsahuje popis okolností naplňujících subjektivní stránku trestného činu, což považuje za podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř. Okresní soud poprvé rozhodl rozsudkem dne 13. 11. 2017 a do výrokové části rozsudku převzal skutek bez jakýchkoliv změn z podané obžaloby a obě skutkové podstaty spojil dohromady a vyjádřením úmyslného zavinění se nezabýval. Poté, co byla věc zrušena krajským soudem, je v napadeném rozsudku popis skutku opět opsán z podané obžaloby, avšak jeho jednání je právně kvalifikováno pouze jako přečim krivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2, písm. a) TrZ. Změnu právní kvalifikace soud neodůvodnil. Žádnou nepravdu před soudem neuvedl.
6. Namítl, že státní zástupce nspecifikoval, jaké materiály neměl při vypracování znaleckého posudku použít. Pokud měly orgány činné v trestním řízení za to, že nějaké materiály nepoužil, mělo to být od počátku trestního stíhání vyjádřeno v popisu skutku. Pokud je mu vytýkáno, že neměl použít

dostupné spisové materiály o dopravní nehodě a vycházel pouze z popisu událostí nastíněného obžalovaným H., z fotodokumentace Policie ČR a ze záznamu z hlavního líčení, pak neví, jaké konkrétní listiny či podklady neměl použít. Pokud výtky směřují k materiálům neprocesní povahy, pak výpověď obžalovaného H. i výpověď svědkyně L. z hlavního líčení jsou podrobnější a přesnější. Materiály neprocesní povahy podle jeho přesvědčení neobsahovaly oproti protokolům z hlavních líčení žádné skutečnosti, které by mohly mít na závěry znaleckého posudku vliv.

7. Dále namítl, že pokud okresní soud v napadeném rozsudku uvádí, že měl na obrázku na straně 26 znaleckého posudku znázornit jízdní kolo čelně narážející do předního rohu vozidla, ačkoli to podle rozsudku nemá korespondovat s větou na str. 20 znaleckého posudku, pak opakovaně vysvětloval, že na straně 20 znaleckého posudku je uvedena věta „*Z polohy oděrek na rámu kola vyplývá, že v okamžiku kolize se kolo by se mělo nacházelo předním kolem před automobilem.*“ Tato věta je vyjádřena nešťastně a zmateně. Slovo „by“ vyjadřuje podmiňovací způsob a nejedná se o tvrzení vyjádřené oznamovací větou. Tato věta nevyjadřuje kategorický závěr, je mu vytýkána formulačně nedokonalá pasáž na úrovni písařské chyby.
8. Pokud je mu vytýkáno, že dospěl k závěru o rychlosti vozidel, analyzoval nehodový děj a určil jedinou variantu střetu vozidel, ačkoliv dostupné materiály nebyly pro vyhodnocení průběhu dopravní nehody dostatečné a umožňovaly více variant řešení, pak v posudku jasně uvedl, že přesné místo střetu nelze objektivně stanovit. Rychlost, s jakou se pohybovali účastníci nehody, formuloval tak, že uvedl u střetové rychlosti vozidla údaj cca 3 km za hodinu a u střetové rychlosti bicyklu cca 15 km za hodinu. Poukázal na to, že střetovou pozici a střetovou rychlost určil i další znalec Ing. Krejsa. Ani v jednom z těchto znaleckých posudků nešlo o kategorické stanovení rychlostí. Dále namítl, že nejen jeho znalecký posudek, ale i znalecký posudek Ing. Krejsy a VUT pracoval s otisky dlaně na kapotě vozidla obžalovaného H.
9. Poukázal i na to, že revizní znalecký posudek VUT na str. 28 konstatuje, že pokud na základě podkladů vyhodnotil korespondenci poškození vozidla Audi a jízdního kola a po provedené korespondenci stanovil střetovou pozici účastníků, pak tento postup je z pohledu zpracování analýzy dopravní nehody z technického hlediska správný. V odpovědi na otázku č. 7 pak znalecký posudek VUT na str. 31 uvedl, že z technického hlediska lze konstatovat, že oba znalci postupovali metodicky správně pro analýzu předmětného nehodového děje, tj. provedli korespondenci poškození, stanovili střetovou pozici atd.
10. Ohledně střetu vozidel provedl výpočet, který situuje místo prvního kontaktu jízdního kola s automobilem do rohu automobilu. Interpretoval výsledky provedených simulací a i podle zástupce znaleckého ústavu byl oprávněn takový závěr vyslovit a mohl tuto variantu považovat za správnou, což svědčí o absenci jeho úmyslného zavinění jako obligatorního znaku subjektivní stránky trestného činu, který je mu kladen za vinu. Má za to, že jím provedený výpočet je ve shodě se zajištěnými stopami na automobilu, bicyklu i s výpověďmi účastníků dopravní nehody. Výpočet prováděl pouze pro časový interval 0,3 sekundy. Z provedených výpočtů vyplývá, že se zabýval i dalšími variantami střetových poloh. Má za to, že jeho závěry jsou odborně odůvodněny, trvá na nich a u hlavního líčení žádnou nepravdu neuvedl.
11. Pokud ve svých závěrech nezmínil technicky přijatelné řešení, podle něhož Jiří H. narazil do cyklistky L. a dále neuvedl, že Jiří H. mohl zabránit střetu vozidel, pak má za to, že provedl odborně korektní analýzu střetu a stanovil rychlosti vozidla a jízdního kola v okamžiku prvního kontaktu. Je samozřejmé, že pokud se oba objekty pohybovaly, narazily do sebe vzájemně. Pokud se vyjádřil tak, že L. narazila do vozidla Audi, akcentoval, že podle jeho názoru se cyklistka k vozidlu přibližovala výrazněji, mířila směrem k vozidlu, zatímco vozidlo směřovalo k vjezdu na hlavní silnici, nikoliv k bicyklu. Vozidlo se při své jízdě primárně k jízdnímu kolu nepřibližovalo a v okamžiku střetu byla jeho rychlost minimální. K možnosti zabránění dopravní nehody se vyjádřil okrajově, toto vyjádření bylo pouze netechnického charakteru.
12. Navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil státnímu zástupci do přípravného řízení k došetření, případně aby byl obžaloby zproštěn.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová, v zast. Drahomíra Anlaufová

13. Státní zástupce podal obvolání do výroku o vině v neprospěch obžalovaného RNDr. S. Napadenému rozsudku vytknul použití nesprávné právní kvalifikace, neboť nalézací soud oproti podané obžalobě kvalifikoval jednání obžalovaného toliko jako přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) TrZ a nikoli také podle § 346 odst. 1, 2 písm. a) TrZ. Po celé trestní řízení je nesporné, že RNDr. S. je řádně zapsaným znalcem z oboru doprava, odvětví silniční dopravy a jako znalec inkriminovaný znalecký posudek vypracoval. Nalézací soud prováděl rozsáhlé dokazování, na jehož základě dospěl k závěru, že tento posudek byl hrubě zkreslený a neúplný. Ze skutkové podstaty přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1) TrZ se tedy zbývá zabývat se výkladem znaku „podá“. Vychází-li ze zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, základním úkolem činnosti znalců je podání posudku. V trestním řízení dojde k podání posudku zpravidla doručením jeho písemného vyhotovení orgánu činnému v trestním řízení. V posuzovaném případě vypracoval obžalovaný RNDr. S. znalecký posudek dne 2. 4. 2015, přičemž již dne 7. 4. 2015 u hlavního líčení byl posudek předložen soudu.
14. Obžalovaný RNDr. S. jako znalec po řádném poučení stvrdil svůj znalecký posudek až dne 5. 6. 2015. Teprve u hlavního líčení byl obžalovaný řádně poučen podle § 106 tr.ř. a teprve po tomto poučení přednesl ústně do protokolu závěry svého posudku. Ve stejném okamžiku obžalovaný nejen podával svůj znalecký posudek, současně také vypovídal před soudem jako znalec. Současně jediným nedělitelným jednáním naplňoval skutkovou podstatu jak přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 TrZ, tak podle § 346 odst. 2 písm. a) TrZ.
15. Ani z pohledu subjektivní stránky nelze jednotlivá jednání oddělovat na samostatné skutky. Jako samostatné skutky by bylo možno posoudit podání různých nepravdivých, hrubě zkreslených, nebo neúplných znaleckých posudků v různých řízeních, na žádost různých subjektů a za jiných skutkových okolností. Pokud však znalec úmyslně vypracuje a podá shora uvedeným způsobem imperfektní posudek, jeho úmysl z povahy věci současně kryje i jeho další vystupování v navazujících jednáních, při nichž má ze svého dříve vypracovaného posudku vycházet. Obžalovaný RNDr. S. věděl o tom, že posudek vypracovává pro trestní řízení a byl si proto alespoň v hrubých rysech vědom, že bude ve svých závěrech v tomto řízení setrávat. Ačkoliv tedy dokonal přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1) TrZ již v okamžiku předání posudku straně řízení, zjevně ve stejné době k dokončení jednání nedošlo a nedošlo tedy ani k ukončení skutku. Naopak obžalovaný dále jednal, a to nejméně do 5. 6. 2015, kdy veškeré závěry svého posudku před soudem stvrdil. Takto popsané jednání je bezesporu součástí popisu skutku jak v obžalobě, tak v napadeném rozsudku a proto mělo být podle § 346 odst. 1) i kvalifikováno.
16. Navrhl, aby krajský soud z podnětu odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1, písm. b, d) tr.ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3, 4) tr.ř. uznal obžalovaného RNDr. S. vinným ze spáchání přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1, 2) písm. a) TrZ, za což by mu měl uložit trest v rozsahu uloženém nalézacím soudem.
17. Odvolání byla podána včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odst. 1 tr.ř.), oprávněnými osobami [§ 246 odst. 1 písm. a, b) tr.ř.], a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.), neshledal ani jiných důvodů k jejich zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr.ř. nebo odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr.ř.
18. Především je nutno uvést, že odvolací soud se předmětnou věcí zabývá již potřetí. Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 13. 11. 2017, č. j. 4T 13/2017-435 byl obžalovaný RNDr. Miroslav S. uznán vinným přečinem křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1, 2 písm. a) TrZ a podle § 346 odst. 2 TrZ mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 TrZ a § 82 odst. 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 TrZ byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti soudního znalce v oboru doprava na dobu v trvání 2 roků. Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 14.3.2018, sp.zn. 3To 21/2018

z podnětu odvolání obžalovaného RNDr. S. podle § 258 odst. 1 písm. a, b, c, d) tr.ř. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr.ř. věc vrátil soudu I. stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové. Nalézacímu soudu vytknul, že u hlavního líčení neprovedl podstatné důkazy, které byl povinen provést a ke kterým má obžalovaný právo se vyjádřit a uplatnit svou obhajobu a dále mu vytknul, že pochybil i v právní kvalifikaci jednání obžalovaného RNDr. Miroslava S. Okresnímu soudu uložil, aby opětovně vyslechnul u hlavního líčení obžalovaného RNDr. S. a provedl jako listinný důkaz podle § 213 tr.ř. znalecký posudek z oboru silniční dopravy vypracovaný dne 2.4.2015 pod č. 1137-09/2015, spis Okresního soudu v Bruntále sp.zn. 3T 185/2015 v trestní věci obžalovaného Jiřího H., zejména protokoly o hlavním líčení a znalecký posudek znalce Ing. Ivana Krejsy č. 10 355-075/15 ze dne 13.8.2015 a dále provedl řádně k důkazu revizní znalecký posudek C 1584 Vysokého učení technického v Brně - Ústavu soudního inženýrství.

19. Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 23. 10. 2018, č. j. 4T 13/2017-501 byl obžalovaný RNDr. Miroslav S. uznán vinným přečinem křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) TrZ a za to mu byl uložen podle § 346 odst. 2 TrZ trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců. Podle § 81 odst. 1 TrZ, § 82 odst. 1 TrZ soud výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 roků. Podle § 73 odst. 1, 3 TrZ soud obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti soudního znalce v oboru doprava na dobu v trvání 2 roků. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 2. 2019, č. j. 3To 586/2018-591 podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr.ř. z podnětu odvolání obžalovaného RNDr. Miroslava S. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a za podmínek ust. § 259 odst. 3 písm. a, b) tr.ř. nově rozhodl tak, že obžalovaného RNDr. Miroslava S. podle § 226 písm. b) tr.ř. zprostil obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále ze dne 1. 2. 2017, sp. zn. 1ZT 283/2016, podle které měl spáchat přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1, 2 písm. a) TrZ, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, zároveň podle § 256 tr.ř. odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále zamítnul. Rozhodnutí odůvodnil tím, že nebylo prokázáno, že by obžalovaný RNDr. S. naplnil po objektivní i subjektivní stránce zákonné znaky přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 TrZ, případně přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku § 346 odst. 2 písm. a) TrZ, tedy že by jednal v úmyslu podat hrubě zkreslený, případně neúplný znalecký posudek a před soudem uvést nepravdu o okolnosti, která má podstatný význam pro rozhodnutí.
20. Nejvyšší soud v Brně usnesením ze dne 14. 8. 2019, č. j. 7 Tdo 934/2019-626 z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce podaném v neprospěch obžalovaného S. podle § 265k odst. 1 tr.ř. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 3 To 586/2018 zrušil a podle § 265k odst. 2 tr.ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265/ odst. 1 tr.ř. přikázal Krajskému soudu v Ostravě, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.
21. Nejvyšší soud vytknul odvolacímu soudu nesprávné právní posouzení skutku. Nejdříve vymezil zákonné znaky trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 TrZ a poukázal na to, že v daném případě obžalovaný S. vypracoval na žádost Jiřího H. neúplný znalecký posudek z oboru silniční dopravy č. 1137-09/2015 ze dne 2. 4. 2015 a posléze v témže duchu u hlavního líčení dne 5. 6. 2015 vedeném ve věci dopravní nehody obžalovaného Jiřího H. pod sp. zn. 3 T 185/2014, po řádném poučení znalce podle § 106 tr.ř. a připomenutí znaleckého slibu závěry z tohoto posudku interpretoval. Ve znaleckém posudku přitom specifikoval, že z technického hlediska došlo k dopravní nehodě tak, že cyklistka narazila do osobního vozidla a nikoli naopak. Stejný závěr přitom stvrdil i u hlavního líčení. Obžalovaný se vyjádřil k možnosti odvrácení střetu, přičemž tyto shledal pouze na straně cyklistky. Přestože měl k dispozici malé množství vstupních údajů, přikročil k vypracování znaleckého posudku, ve kterém dospěl toliko k jedinému a jednoznačnému závěru. Závěr odvolacího soudu, že ve věci není rozhodující, že obžalovaný nepoužil při vypracování znaleckého posudku všechny dostupné spisové materiály, když mu chyběly pouze úřední záznamy o podaném vysvětlení účastníků

dopravní nehody a tyto neobsahovaly údaje odlišné od údajů, které tyto osoby uvedly u hlavního líčení, označil za nesprávný.

22. Dále Nejvyšší soud poukázal na závěry revizního znaleckého posudku C1584, vypracovaného Vysokým učením technickým v Brně, Ústavem soudního inženýrství, ze dne 7. 11. 2016, z kterých vyplývá, že vzhledem k absenci vstupních údajů nebylo možné nehodový děj vůbec analyzovat s jednoznačným závěrem. Obžalovaný za takových podmínek neměl vůbec přistoupit k vypracování znaleckého posudku a už vůbec ne k formulaci jediného možného závěru. Pokud tedy obžalovaný dospěl k jednomu, podle něj jednoznačnému závěru, pochybil a znalecký posudek nelze považovat za správný, resp. úplný. Neúplný posudek při výsledku v hlavním líčení 5. 6. 2015 v trestní věci vedené proti obžalovanému Jiřímu H. pod sp. zn. 3 T 185/2014, stvrdil a zamlčel okolnost, která měla podstatný význam pro rozhodnutí, a to, že v daném případě pro nedostatek podkladů nelze dospět k jednoznačnému závěru o technicky přesném nehodovém ději, neboť existuje mnoho možných variant.
23. V závěru svého rozhodnutí Nejvyšší soud uzavřel, že obžalovaný RNDr. S. svým jednáním naplnil jak subjektivní, tak i objektivní stránku trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1, odst. 2 písm. b) TrZ.
24. Poté, co Nejvyšší soud krajskému soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, odvolací soud opětovně přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž podal státní zástupce a obžalovaný odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející. Po projednání věci ve veřejném zasedání, vázán právním názorem vyjádřeným Nejvyšším soudem ve shora citovaném usnesení, dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce, který namítal nesprávnou právní kvalifikaci jednání obžalovaného, je důvodné, naproti tomu odvolání obžalovaného RNDr. S., který se namítal, že se protiprávního jednání nedopustil, důvodné není.
25. V řízení, jež rozsudku předcházelo, krajský soud neshledal žádné podstatné procesní vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva na obhajobu. Nebylo tedy důvodu k jeho zrušení dle § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř.
26. Přezkoumáním napadeného rozsudku však krajský soud zjistil, že ve vztahu k jednání obžalovaného RNDr. S., popsanému ve skutkové části výroku o vině, se okresní soud důsledně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, skutková zjištění, jež učinil, jsou nejasná nebo neúplná, a to zejména ve vztahu k nedostatečně vymezené subjektivní stránce jeho jednání. Kromě vad napadeného rozsudku spočívajících v nejasných a neúplných skutkových zjištěních krajský soud shledal i porušení ustanovení trestního zákoníku, neboť nalézací soud se nesprávně vypořádal s naplněním znaku „zamlčení okolnosti, která má podstatný význam pro rozhodnutí“, jednání obžalovaného nesprávně právně kvalifikoval a uložený trest byl shledán nepřiměřeně přísným.
27. Z uvedených důvodů odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) tr.ř. z podnětu odvolání státního zástupce napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a za podmínek ust. § 259 odst. 3 písm. a, b) tr.ř., poté, co u veřejného zasedání konaného dne 18. 2. 2019 přečetl revizní znalecký posudek C1584 a protokol o hlavním líčení ze dne 23. 10. 2018, rozhodl ve věci obžalovaného RNDr. S. nově sám rozsudkem, když nové rozhodnutí mohl učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku převážně správně zjištěn. V novém rozhodnutí v popisu skutku upřesnil jednání obžalovaného, včetně vyjádření subjektivní stránky jeho jednání, jednání právně kvalifikoval a rozhodl o druhu a výši trestu.
28. K hodnocení důkazů je třeba uvést, že obžalovaný RNDr. S. u veřejného zasedání u odvolacího soudu setrval na svém stanovisku, které uplatnil již u nalézacího soudu. Namítl, že své znalecké závěry má podloženy výpočtem, který odpovídá zajištěným stopám na kapotě auta a na rámu bicyklu. Snažil se docílit toho, aby průběh pádu Renaty L. byl takový, že rámová trubka narazí do rohu vozidla a Renata L. se o auto opřela. Pokud uvedl, že Renata L. narazila do vozidla Jiřího H.,

pak tento závěr formuloval proto, že Jiří H. jel k hlavní cestě a přímo k Renatě L. se nepřibližoval. Kdyby se přibližoval, tak by uvedl, že do ní narazil. Jel k hlavní cestě a Renata L. do něj narazila. Má za to, že postupoval metodicky správně a jeho závěry jsou technicky přijatelné.

29. Nalézací soud nepochybil, pokud takto uplatněnou obhajobu obžalovaného RNDr. S. neakceptoval a při stanovení průběhu skutkového děje vytýkané trestné činnosti vycházel z obsahu spisu Okresního osudu v Bruntále sp. zn. 3T 184/2015 a zejména ze závěrů revizního znaleckého posudku C1584, vypracovaného VUT v Brně Ústavem soudního inženýrství.
30. Ze spisu Okresního soudu v Bruntále sp.zn. 3T 184/2015 vyplynulo, že dne 29.5.2014 došlo k dopravní nehodě mezi řidičem Jiřím H. a cyklistkou Renatou L., ohledně které obžalovaný RNDr. S. vyhotovil předmětný znalecký posudek. Nehoda nebyla na místě samém zadokumentována, protokol o dopravní nehodě v silničním provozu byl vyhotoven až dne 12. 6. 2014. Jiřímu H. bylo dne 26. 8. 2014 sděleno podezření pro přečin ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 TrZ. Jiří H. byl vyslechnut v postavení podezřelého dne 26. 8. 2014. Renata L. byla vyslechnuta do úředního záznamu o podaném vysvětlení dne 31. 7. 2014. Dne 10. 9. 2014 byl u Okresního soudu v Bruntále podán na Jiřího H. návrh na potrestání pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 148 odst. 1 TrZ. U hlavního líčení konaného dne 7. 4. 2015 Jiří H. předložil znalecký posudek č. 1137-09/2015 z oboru silniční dopravy, vypracovaný obžalovaným RNDr. Miroslavem S. Obžalovaný RNDr. S. byl k tomuto znaleckému posudku vyslechnut dne 5. 6. 2015.
31. Z písemného vyhotovení znaleckého posudku č. 1137-09/2015 z oboru silniční dopravy vypracovaného obžalovaným RNDr. S. se podává, že znalec měl k dispozici protokol o nehodě v silničním provozu, fotografickou dokumentaci, lékařské zprávy ke zranění Renáty L. a výpovědi účastníků dopravní nehody Jiřího H. a Renáty L. z protokolu o hlavním líčení ze dne 30. 10. 2014, ze dne 11. 12. 2014 a ze dne 13. 2. 2015. Neměl tak k dispozici úřední záznamy o podaném vysvětlení Jiřího H. a Renáty L. Ze znaleckého posudku vyplývá závěr, že v okamžiku prvního kontaktu vozidla a cyklistky byla rychlost vozidla velmi nízká (3 km/h), vozidlo téměř stálo. Pravděpodobná rychlost bicyklu byla asi 15 km/hod. Cyklistka najela nejpravděpodobněji do levé přední oblíny vozidla šikmo. Pokud by se s bicyklem nacházela v okamžiku střetu před vozidlem, zcela nepochybně by nepadla na vozidlo tak, jak popisuje. V žádném případě by se nedotkla rukama v místech, v nichž byly zjištěny otisky jejích rukou na kapotě, ale upadla by rovnou před vozidlo. Do vozidla nenarazila ani z boku, jak vypovídala, neboť pak by se rukama opřela jinde, než bylo zjištěno, a rámem bicyklu by nemohla narazit do levého předního rohu vozidla. Ohledně místa střetu vozidla a bicyklu obžalovaný uvedl, že toto místo nebylo zjištěno. Obžalovaný RNDr. S. provedl dva výpočty na základě rozdílných výpovědí řidiče H. a poškozené L., a tyto vyhodnotil tak, že dle výpovědi poškozené L. mohla tato vidět vozidlo pana H., které nebylo skryto za stojícím vozidlem Citroën. V této poloze mohl cyklistku vidět i řidič H., který by tak neměl žádný důvod popojíždět. Pokud by H. stál hlouběji v ulici Pivovarské, pak ho paní L. mohla vidět až v pohybu. V okamžiku, kdy ho paní L. asi na vzdálenost 10 metrů bezpečně viděla, byla schopna výrazně snížit rychlost své jízdy, případně bicykl zastavit nebo objet vlevo. Vozidlo pana H. se v žádném případě z boční ulice „nevyrýtlo“. Podle výpovědi pana H. obžalovaný provedl výpočet, z něhož vyplynulo, že z místa, kde s vozidlem stál, měl výhled na levou stranu, odkud přijížděla poškozená. S největší pravděpodobností popojel o vzdálenost větší, než uváděl. Obžalovaný spekoval o postavení vozidla Citroën, přes nějž nemusel řidič H. doleva vidět. Výpověď pana H. hodnotí jako technicky přijatelnou. H. měl údajně v křižovatce stát a pouštět 6 až 8 jiných vozidel a cyklistku v té době vidět nemusel. Do místa, kde se s cyklistkou střetl, jel pomalu. V místě střetu zastavil, aby měl lepší výhled, nikoli proto, aby reagoval na cyklistku. Pan H. neviděl upadnout paní L. na silnici (jak vypověděla ona), protože si v té době odepínal pásy. Dle obžalovaného RNDr. S. tak pád poškozené na vozovku vyplývá pouze z tvrzení poškozené, objektivně zjištěn nebyl. Po analýze těchto dvou variant dospěl obžalovaný RNDr. S. k závěru, že místo střetu dopravní nehody nelze objektivně stanovit. Pokud by to bylo v místě, kde uvedla paní L., je to v rozporu s tím, že mohla pana H. vidět. Naopak, pokud by ke střetu došlo v místě, kde určil pan H., je to v souladu s jeho tvrzením, že po nehodě nikomu nepřekáželi (nezasahovali do hlavní silnice). Dle toho došel

obžalovaný RNDr. S. k závěru, že pan H. musel popojíždět mezi jím popisovanými dvěma pozicemi pomalu (do 10 km/h), nikoli rychle, jak uvedla poškozená. Dle jeho výpočtů narazil bicykl paní L. do vozidla pana H. rychlostí asi 15 km/h, přičemž pan H. v té chvíli téměř stál. Paní L. mohla střetu zabránit, a to tím, že by buď brzdila, nebo téměř stojící vozidlo objela. Její pád na vozovku nemůže objektivně potvrdit. Vzhledem ke zjištěným rychlostem pak obžalovaný RNDr. S. konstatoval, že k dopravní nehodě došlo tak, že paní L. narazila do vozidla pana H., nikoli naopak.

32. U hlavního líčení konaného dne 5. 6. 2015 po poučení podle § 106 tr.ř. a po připomenutí znaleckého slibu obžalovaný RNDr. S. přednesl závěry svého znaleckého posudku a setrval na nich.
33. Nálezací soud nepochybil, pokud závěry znaleckého posudku a postup znalce - obžalovaného RNDr. S. hodnotil ve světle revizního znaleckého posudku C1584, vypracovaného VUT v Brně Ústavem soudního inženýrství, kterému bylo mimojiné uloženo vyjádřit se ke zvolené metodice postupu a vypracovanému řešení a k závěrům znaleckého posudku obžalovaného RNDr. S.
34. Ze závěrů revizního znaleckého posudku C 1584 vypracovaného Vysokým učeníem technickým v Brně, Ústavem soudního inženýrství dne 7. 11. 2016 krajský soud zjistil, že materiály ke zkoumané dopravní nehodě, ke které došlo dne 29. 5. 2014, nejsou pro vyhodnocení nehodového děje dostatečně obsáhlé. Dopravní nehoda byla nahlášena až s odstupem několika dní, chybí tak především informace o konečných polohách účastníků nehody. Účastníci popisují nehodu v podstatě shodně, liší se pouze v tom, kdo do koho narazil.
35. Z technického hlediska je přijatelné, že se řidič Jiří H. pohyboval nižší rychlostí, jejíž přesnější určení není z technického hlediska možné. Rovněž u cyklistky Renaty L. je technicky přijatelné, že se pohybovala nízkou rychlostí, jejíž přesnější určení není z technického hlediska možné. Také místo střetu nebylo možné z technického hlediska určit, a to kvůli absenci vstupních informací o konečných polohách účastníků nehody. Na základě výpovědí účastníků lze pouze uvažovat o jejich trajektoriích, jejichž průniky vytváří oblast možných míst střetů. Vzhledem k absenci vstupních údajů není možné předmětný nehodový děj podrobně analyzovat. Rovněž stanovení možností odvrácení střetu je pouze v teoretické rovině.
36. Znalecký ústav uzavřel, že vzhledem k absenci vstupních údajů není možné analyzovat předmětný nehodový děj s jednoznačným závěrem. Bylo by možné vytvořit nekonečně mnoho variant vzájemného pohybu účastníků v čase a tedy i jejich grafických znázornění. Z technického hlediska postupoval znalec obžalovaný RNDr. S. pro analýzu nehodového děje metodicky správně, nepracoval však s kompletním spisovým materiálem. Absence podkladů neumožňovala provést analýzu nehodového děje s technicky dostatečně přesným závěrem. Nehodový děj bylo možné analyzovat toliko v obecné rovině bez jednoznačných závěrů.
37. Z provedených důkazů vyplynulo, že obžalovaný RNDr. S. vypracoval na žádost Jiřího H. neúplný znalecký posudek z oboru silniční dopravy č. 1137-09/2015 ze dne 2. 4. 2015 a posléze v témže duchu u hlavního líčení dne 5. 6. 2015 vedeném ve věci dopravní nehody obžalovaného Jiřího H. pod sp. zn. 3 T 185/2014, po řádném poučení znalce podle § 106 tr. ř. a připomenutí znaleckého slibu, závěry z tohoto posudku interpretoval. Ve znaleckém posudku přitom specifikoval, že z technického hlediska došlo k dopravní nehodě tak, že cyklistka narazila do osobního vozidla a nikoli naopak. Stejný závěr přitom stvrdil i u hlavního líčení. Obžalovaný se vyjádřil k možnosti odvrácení střetu, přičemž tyto shledal pouze na straně cyklistky.
38. Obžalovaný RNDr. S. při zpracování znaleckého posudku vycházel pouze z podkladů předložených mu obžalovaným Jiřím H. a z vyjádření účastníků dopravní nehody. K dispozici měl velmi malé množství vstupních údajů, na základě kterých přikročil k vypracování znaleckého posudku, ve kterém přesto dospěl toliko k jedinému a jednoznačnému závěru. Ačkoliv sám připustil, že neměl k dispozici všechny podklady, nenahlédl do trestního spisu a podklady se nesnažil doplnit. Nepřesvědčil se ani, zda trestní spis neobsahuje další důležité informace o

předmětné dopravní nehodě, které by byly s to poskytnout podstatné vstupní údaje ke zpracování znaleckého posudku. Obžalovaný se tedy nekriticky spokojil s údaji poskytnutými Jiřím H. Obžalovaný měl do spisu nahlédnout, aby vyloučil, že spis neobsahuje další podstatné údaje, které by jako proměnnou mohl využít při zpracování znaleckého posudku a mohly by mít na jeho závěry vliv. Pokud tak obžalovaný neučinil, byl jeho přístup značně liknavý a nic na tom nemění ani skutečnost, zda spis v tomto případě další podstatné údaje obsahoval či nikoliv. Odvolací námitky obžalovaného RNDr. S., že postupoval metodicky správně a jeho závěry jsou technicky přijatelné, tak nebyly shledány důvodnými.

39. Ze závěrů revizního znaleckého posudku C1584, vypracovaného VUT v Brně, Ústavem soudního inženýrství, jednoznačně vyplývá, že vzhledem k absenci vstupních údajů nebylo možné nehodový děj analyzovat s jednoznačným závěrem, neboť by bylo možné vytvořit nekonečně mnoho variant vzájemného pohybu účastníků v čase a tedy i jejich grafických znázornění. K vypracování věrohodného a objektivně přijatelného znaleckého posudku v daném případě chybí dostatek jednoznačných a průkazných vstupních údajů. Při jejich nedostatku neměl obžalovaný vůbec přistoupit k vypracování znaleckého posudku a už vůbec ne k formulaci jediného možného závěru. Pokud tedy obžalovaný dospěl k jednomu, podle něj jednoznačnému závěru, pochybil a znalecký posudek nelze považovat za správný, resp. úplný. Pochybení přitom nijak nezhojil ani při svém výslechu u hlavního líčení, kdy na znalecký posudek odkazoval a obhajoval jeho závěry. Toto pochybení přitom mohlo mít vliv na výsledek trestního řízení vedeného proti obžalovanému Jiřímu H., pod sp. zn. 3 T 185/2014.
40. Ačkoliv byly postupy obžalovaného při zpracování znaleckého posudku mechanicky správné a technicky přijatelné a nastínil pouze jednu možnou variantu nehodového děje, nelze než konstatovat, že zpracovaný znalecký posudek je neúplný, neboť nezahrnuje, ba naopak vylučuje další možné nehodové děje. Primární pochybení obžalovaného však spočívá i v tom, že ačkoliv si byl vědom skutečnosti, že nemá k dispozici kompletní podklady k předmětné dopravní nehodě nezbytné ke kompletní analýze nehodového děje, přesto nevyvinul jakoukoliv snahu podklady doplnit, zkompletovat a získat informace ze všech dostupných materiálů tak, aby mohl objektivně zhodnotit nehodový děj, případně zjistit, že na základě takovýchto kusých údajů nelze znalecký posudek s jednoznačným závěrem vypracovat. Přesto znalecký posudek s jednoznačným závěrem o jediném možném průběhu nehodového děje vypracoval, předal zadavateli a takto neúplný posudek při výslechu v hlavním líčení 5. 6. 2015 v trestní věci vedené proti obžalovanému Jiřímu H. pod sp. zn. 3 T 185/2014, stvrdil a zamlčel okolnost, která měla podstatný význam pro rozhodnutí, a to konkrétně, že v daném případě pro nedostatek podkladů nelze dospět k jednoznačnému závěru o technicky přesném nehodovém ději, neboť existuje mnoho možných variant.
41. Krajský soud poté, co u veřejného zasedání zopakoval důkaz revizním znaleckým posudkem C1584, vypracovaného VUT v Brně, Ústavem soudního inženýrství a tento vyhodnotil v kontextu důkazů již provedených, dospěl k závěru, že obžalovaný RNDr. S. dne 5. 6. 2015 v době od 09.00 hodin do 10.57 hodin v budově Okresního soudu v Bruntále u hlavního líčení v trestní věci týkající se dopravní nehody obžalovaného Jiřího H. zde vedené pod sp. zn. 3 T 185/2014, přestože byl řádně poučen podle § 106 tr.ř. a byl mu připomenut znalecký slib, interpretoval při svém výslechu jako znalec závěry ze svého znaleckého posudku z oboru silniční dopravy, který vypracoval dne 2. 4. 2015 pod č. 1137-09/2015 a poté předal obžalovanému Jiřímu H. a ve své výpovědi se na něj odvolával, přičemž znalecký posudek vypracoval vědomě jako neúplný, neboť jak bylo zjištěno na základě revizního znaleckého posudku, který vypracoval Ústav soudního inženýrství VUT v Brně, zapsaný v seznamu znaleckých ústavů oddílu II., nepoužil při vypracování znaleckého posudku všechny dostupné spisové materiály o posuzované dopravní nehodě, vycházel pouze z popisu události nastíněného obžalovaným, fotodokumentace Policie ČR a záznamů z hlavního líčení u soudu, kdy ve svých závěrech kategoricky uvedl, že cyklistka Renáta L. narazila do vozidla Audi řidiče Jiřího H. a nikoli naopak, přičemž z jeho posudku vyplynulo, že Renáta L. byla jedinou osobou, která mohla zabránit střetu, když u Jiřího H. žádné možnosti k odvrácení

střetu neshledal, při analýze nehodového děje určil jedinou variantu střetu vozidel, ačkoli ani všechny dostupné materiály nebyly pro vyhodnocení průběhu dopravní nehody dostatečné a umožňovaly více variant řešení, ve svých závěrech nezmínil technicky přijatelné řešení, podle něhož Jiří H. narazil do cyklistky Renáty L., a dále neuvedl, že Jiří H. mohl zabránit střetu vozidel, pokud by jel více vpravo, čímž by získal lepší výhled doleva, a mohl tak přerušit najíždění do křižovatky.

42. Protože krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) tr.ř. napadené rozhodnutí soudu I. stupně zrušil v celém rozsahu a za podmínek ustanovení § 259 odst. 3 písm. a, b) tr.ř. ve věci obžalovaného RNDr. S. rozhodl sám rozsudkem, zvažoval nově i právní kvalifikaci jeho trestného jednání. Dospěl přitom k závěru, že obžalovaný svým jednáním naplnil po objektivní i subjektivní stránce zákonné znaky skutkové podstaty jednak přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 TrZ, neboť jako znalec podal neúplný znalecký posudek a jednak přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. b) TrZ, neboť jako znalec před soudem zamlčel okolnost, která má podstatný význam pro rozhodnutí.
43. K takto stanovené právní kvalifikaci je nutné uvést, že trestní zákoník v § 346 odst. 1 postihuje podání nepravdivého, hrubě zkresleného nebo neúplného znaleckého posudku. Objektem trestného činu je zájem na řádném výkonu znalecké činnosti. Ustanovení § 346 odst. 2 tvoří samostatnou základní skutkovou podstatu, jejíž objektem je zájem na správném zjištění skutkového stavu jako základu zákonného rozhodnutí v řízení o dědictví, v řízení před soudy včetně mezinárodních soudních orgánů, státních zástupců nebo policejních orgánů, pokud konají přípravné řízení podle tr. řádu, a obdobný zájem na správných zjištěních vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny. Tím, že nalézací soud již v prvním odsuzujícím rozsudku ze dne 13. 11. 2017 kvalifikoval jednání obžalovaného jako jeden přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1, 2 písm. a) TrZ, za který uložil samostatný trest, přestože měl obžalovaného uznat vinným dvěma trestnými činy a uložit za ně podle § 43 odst. 1 TrZ trest úhrnný, pochybil. Toto pochybení však již nemohl odvolací soud napravit, neboť první odsuzující rozsudek ze dne 13. 11. 2017 byl napaden pouze ze strany obžalovaného a překvalifikací jeho jednání na dva trestné činy by soud postupoval v rozporu se zásadou vyjádřenou v § 264 odst. 2 tr.ř., neboť z důvodu absence odvolání státního zástupce nemohl postupovat v neprospěch obžalovaného.
44. Jelikož krajský soud zrušil napadený rozsudek okresního soudu ve výroku o vině a ve věci nově rozhodl, musel obžalovanému RNDr. S. za jednání, kterým byl uznán vinným, uložit i nový trest. Při stanovení druhu a výměry trestní sankce přihlížel ke všem zásadám vymezeným v § 39 TrZ, a to v návaznosti na přiměřenost trestu dle § 38 TrZ. Zohlednil dosavadní trestní minulost obžalovaného RNDr. S., zabýval se též povahou a závažností spáchaného přečinu, které jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, jenž byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Dále soud hodnotil poměry pachatele, způsob jeho života, možnosti nápravy a chování po činu, stejně jako škodlivost takového jednání ve smyslu § 12 odst. 2 TrZ. Zároveň odvolací soud hodnotil i všechny okolnosti obžalovanému polehčující a přitěžující ve smyslu §§ 41 - 42 TrZ.
45. Obžalovanému polehčuje pouze to, že před spácháním trestného činu nebyl soudně trestán. Žádné přitěžující okolnosti u něj soud neshledal. Od spáchání trestného činu přitom uběhla doba více než 5 let. S ohledem na uvedené má krajský soud za to, že trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 2 roků je nepřiměřeně přísný, kdy k nápravě obžalovaného postačí uložení trestu mírnějšího a to při spodní hranici zákonné trestní sazby. Z tohoto důvodu soud uložil obžalovanému RNDr. S. trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 1 roku a 3 měsíců.
46. Protože se obžalovaný RNDr. S. protiprávního jednání dopustil při výkonu činnosti soudního znalce, uložil mu krajský soud podle § 73 odst. 1, 3 TrZ trest zákazu činnosti spočívající v zákazu

výkonu činnosti soudního znalce v oboru dopravy, a to ve stejné výměře, jakou mu uložil již soud nalézací, na dobu v trvání 2 roků.

47. Z výše uvedených důvodů bylo z podnětu odvolání státního zástupce nově rozhodnuto stran výroku o vině a o trestu, zatímco odvolání obžalovaného RNDr. S. důvodným shledáno nebylo a muselo být podle § 256 tr.ř. zamítnuto.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je však možno podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání.

Dovolání může podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 26. května 2020

JUDr. Renata Gilová v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval:
Mgr. Daniel Hřivňáček v. r.